

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **V. F.**, zast. JUDr. Tomášem Absolonem, advokátem, se sídlem v Praze 4, Ke Kašně 272/24, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 1. 2005, č. j. 41 Az 26/2004 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Tomáše Absolona, advokáta, **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 28. 5. 2004, č. j. OAM-107/CU-06-09-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, o ustanovení tlumočnicka a o osvobození od soudních poplatků.

V žalobě podané proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu stěžovatel namítal, že údaje, které poskytl v průběhu azylového řízení, odůvodňují udělení azylu dle § 12 či 14 zákona o azylu a nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu. Požadoval, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku pak dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatel v řízení o azylu neuváděl důvody upravené § 12 zákona o azylu, tj. netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; neuvedl žádné konkrétní okolnosti ani důkazy o výše vymezených důvodech udělení azylu. Proto dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ji zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které uváděl, že v řízení došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, k čemuž výslovně doplnil, že na Ukrajině měl problémy s věřiteli, byl jimi napaden, bylo mu vyhrožováno i smrtí, vše oznámil policii, ta mu však neposkytla ochranu. Dovolával se čl. 43 a čl. 53 Příručky postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Na základě výše uvedených důvodů pak stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2005, č. j. 41 Az 26/2004 – 35, byl stěžovateli ustanoven zástupce – JUDr. Tomáš Absolon, advokát, se sídlem v Praze 4, Ke Kašně 272/24.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém označil podanou kasační stížnost za „vadnou“ i a navrhl její odmítnutí. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal důvody.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně

může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadené rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud přezkoumával v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu, že stěžovatel podal dne 3. 5. 2004 žádost o udělení azylu, ve které zejména uvedl, že Ukrajinu opustil z důvodu, že si tam půjčil peníze a není je schopen vrátit. Do České republiky přijel dne 20. 12. 2002 za prací, vízum mu skončilo 1. 6. 2003, od té doby zde pracoval nelegálně. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky stěžovatel dne 6. 5. 2004 uvedl obdobné skutečnosti, tedy zejména odchod z vlasti z ekonomických důvodů. Z protokolu dále vyplynulo, že na území České republiky pobýval nelegálně a o azyl požádal až po udělení správního vyhoštění.

Z výše uvedeného tak i pro Nejvyšší správní soud vyplývá, že stěžovatel žádá o udělení azylu především z ekonomických důvodů, tedy důvodů, které nejsou vymezeny zákonem o azylu, a tedy důvodů, pro které azyl udělit nelze. Se závěry krajského soudu, a stejně tak i žalovaného správního orgánu, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a odkazuje na ně.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že tvrzení stěžovatele o tom, že na Ukrajině měl problémy s věřiteli, byl jimi napaden a bylo mu vyhrožováno i smrtí, vše oznámil policii, ta mu však neposkytla ochranu, považuje za účelová. Napadení ze strany věřitelů, resp. vyhrožování smrtí jsou natolik závažné důvody, že by v případě jejich faktické existence stěžovatel vyhledal ochranu u českých orgánů okamžitě po příjezdu na území České republiky. Stěžovatel však na území České republiky pobýval delší dobu nelegálně a azyl požádal až po udělení správního vyhoštění. V uváděných námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Pro podporu svých závěrů odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, ve kterém bylo uvedeno, že *žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.*

Navíc Nejvyšší správní soud poznamenává, že skutečnost, že bylo stěžovateli vyhrožováno smrtí, uvedl poprvé až v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud k ní s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlídnout. I podle konstantní

judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží* – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004.

Stejně tak Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal naplnění namítaného čl. 43 a čl. 53 Příručky postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, přičemž tato doplňuje, že tato příručka má navíc toliko doporučující charakter.

Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud tak neshledal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu.

Lze tedy shrnout, že i Nejvyšší správní soud se se závěry žalovaného správního orgánu, jakož i soudu ztotožňuje a plně na ně odkazuje.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

K žádosti stěžovatele o ustanovení tlumočnicka Nejvyšší správní soud uvádí, že za situace, kdy stěžovatel dokázal podat žalobu i kasační stížnost v českém jazyce, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodoval v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání (tam upravené důvody, pro které by bylo třeba jednání nařizovat, neshledal) a kdy byl stěžovateli ustanoven zástupce, nebylo třeba tlumočnicka ustanovovat. K žádosti o osvobození od soudních poplatků pak odkazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je cizinec v řízení ve věci azylu od soudních poplatků osvobozen.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. Tomáš Absolon, byl ustanoven soudem, platí odměnu za zastupování a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, odměna za dva úkony právní služby ve výši 2000 Kč, a dále podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona

č. 235/2004 Sb., činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,50 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu